

[Bernhard Baunsgaard.]

ningerne er jo netop en form og, så vidt jeg kan skønne, den eneste form, hvor den inflation, vi har haft så stærk, som den hidtil har været, ikke har haft indflydelse på kapitalen, men hvor det er lykkedes at bevare kapitalen ved denne langvarige anbringelse.

Men netop dette vil man ikke godkende. Men banker, sparekasser, obligationer, hvor alle i dag erkender, at det er kapitalanbringelser, hvor det ikke på nogen måde er muligt at bevare kapitalen, den opsavede kapital, fri for inflationsforringelse, dem vil man godt godkende.

Jeg vil gerne spørge venstre og regeringen, om man dog slet ikke tror, og slet ikke er bange for, at der kan blive for stor afstand mellem det, man siger, og det, man gør.

Jeg håber, at det skal lykkes; det er vel det sidste øjeblik, at overtale regeringen til at forstå, at vi må erkende, at Danmark i dag ikke er et land, der kan klare sig alene med landbrug. Så værdifuldt det danske landbrug er, må vi erkende, at Danmark i dag ikke alene er et landbrugsland, men også er et industriland. Derfor er det så væsentligt, at vi erkender, at investering i aktier, investering i investeringsforeninger, vi kender jo udmærket, hvor de anbringer deres penge. Vi ved jo, at for disse kendte investeringsforeninger er det for sådan noget som mellem 95 og 100 pct.s vedkommende aktier, man investerer i. Men det vil man ikke have med.

Nu kan det jo være, at det er mig, der har en forkert opfattelse, men ved at tale med medlemmer i folketinget fra de forskellige partier, har jeg fået den fornemmelse, at det eneste parti, der i dag ikke kan overtales til at godkende investering i erhvervslivet gennem investeringsforeninger, det er venstre. Jeg gentager mit spørgsmål: tror man ikke, der kan blive for stor afstand mellem det, man siger, og det, man gør? Man kan ikke blive ved at tale smukke ord om erhvervslivet og så undlade ved denne lejlighed at omsætte det i praksis.

Schlüter (KF):

Jeg vil gerne til indledning gøre et par bemærkninger om de ændringsforslag, som er blevet til under udvalgsforhandlingen, men først vil jeg dog gøre det klart, at det konservative folkepartis holdning nu er ganske

den samme som under første behandling af lovforslaget. Vi ønsker det forkastet, vi vil stemme imod det. Vi mener, det i enhver henseende er skadeligt og forfejlet.

Det er ud fra den grundopfattelse, man skal se vor holdning til ændringsforslagene. Der er nogle af ændringsforslagene, som, hvis de vedtoges, kunne tjene til en forbedring af lovforslaget, men det drejer sig gennemgående om detaljer, og da vi går så hårdt imod lovforslaget, og da vi under ingen omstændigheder agter at stemme for det, heller ikke selv om de gode ændringsforslag blev vedtaget, så vil vi undlade at stemme om ændringsforslagene. Vi vil simpelt hen ikke have med skidtet at gøre. Sådan skal man forstå vort standpunkt.

Der er én undtagelse, og det er ændringsforslag nr. 9, som vi støtter. Vi gør det, fordi vi mener, det er forfærdelig vigtigt, at vi ikke diskriminerer over for aktiv investering og kapitalanbringelse. Vi mener, at det offentlige skal behandle de mange investeringsforeninger, som er blevet til igennem de seneste år, med sympati og velvilje, og vi føler, at det var på sin plads at finde veje til, at bunden opsparing også kan kanaliseres i den aktive kapitalanbringelse, som medlemskab af en investeringsforening er udtryk for. Dette ændringsforslag stemmer vi altså for.

Ellers vil jeg gerne på min gruppes vegne sige om lovforslagets baggrund, at vi tror, det bygger på en helt forkert samfundsøkonomisk filosofi. Det er et lovforslag, som skal virke til efteråret. I dette øjeblik erkender nok de fleste, at der er overaktivitet og for kraftig efterspørgsel i det danske samfund, men er der det også til efteråret? Jeg kender ingen ekspertbedømmelse, som siger andet, end at vi må indstille os på en væsentlig afdæmpning i den økonomiske konjunktur i de fleste andre lande og også i Danmark til efteråret. Derfor kunne man diskutere, om vi skulle foretage indgreb, som dæmpede efterspørgslen netop nu, men at ville gøre det med virkning først til efteråret, det taler alt for er samfundsøkonomisk forkert. Det er én god grund til at være imod lovforslaget.

En anden god grund er, at lovforslaget er led i en samlet økonomisk politik, som efter vor opfattelse er utilstrækkelig og forfejlet. Det gælder kontanttilskuddene, som nu er